

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **R. O.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2020 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2020 r., sygn. akt II KO 61/19, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...), wobec jego oczywistej bezzasadności, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego R.O. , w którym domagał się on wznowienia postępowania „w sprawie IV K [...]” (postępowanie w tej sprawie zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...)). W sprawie tej skazanemu wymierzono karę 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za

popęłnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wobec tego, że we wniosku o wznowienie nie przywołano żadnych okoliczności stanowiących jego uzasadnienie (skazany ograniczył się jedynie do żądania przyznania mu przez Zakład Karny aparatu słuchowego i wyznaczenia obrońcy z urzędu), zarządzeniem z dnia 12 lipca 2019 r. wezwano skazanego do wskazania okoliczności uzasadniających, iż żądanie wznowienia postępowania mieści się w określonych przez prawo podstawach wznowieniowych. Poinformowano jednocześnie skazanego, że żądanych informacji udzielić należy w ciągu 7 dni od otrzymania pisma oraz że niewskazanie wymaganych informacji spowoduje skierowanie sprawy na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Wymienione zarządzenie doręczone zostało skazanemu w dniu 22 lipca 2019 r., lecz nie wywołało ono żadnej jego reakcji.

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt II KO 61/19, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia powyższego wniosku z powodu jego oczywistej bezzasadności.

W terminie do zaskarżenia tego postanowienia, skazany skierował do Sądu Najwyższego pismo, które zostało potraktowane jako zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zaznaczyć na wstępie trzeba, że rozpoznaniu zażalenia skazanego na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wydanego w trybie art. 545 § 3 k.p.k. nie stoi na przeszkodzie złożenie przez niego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Istotą wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od obrońcy albo pełnomocnika jest przeprowadzenie jego oceny pod kątem oczywistej bezzasadności, eliminującej konieczność podejmowania zbytecznych i nieuzasadnionych czynności związanych między innymi z wyznaczaniem obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania albo poinformowania na piśmie sądu, że nie stwierdził podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Przechodząc do istoty sprawy podkreślić trzeba, że Sąd Najwyższy, orzekając w trybie art. 545 § 3 k.p.k., słusznie odmówił przyjęcia wniosku skazanego. Zażalenie wniesione przez skazanego, domagającego się sprawdzenia, czy „został naprawdę oskarżony” i twierdzącego, że niesłusznie odbywa karę pozbawienia wolności, nie zawiera żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie podważać trafność skarżonego rozstrzygnięcia.

Instytucja wznowienia postępowania mająca charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia służącego eliminowaniu z obrotu prawnego prawomocnych orzeczeń sądowych, może być stosowana na wniosek strony w ściśle określonych przypadkach, które zostały wymienione w przepisie art. 540 k.p.k. Skarżący nie tylko nie powołał się w swoich pismach na żadną z podstaw wznowienia, ale też nie wskazał jakichkolwiek okoliczności, świadczących, czy chociażby sygnalizujących możliwość ich wystąpienia. Okolicznością tego rodzaju nie jest wyrażane przez skazanego przekonanie, że został niesłusznie skazany.

Dodać trzeba, że lektura akt sprawy nie potwierdza wątpliwości skazanego co do prowadzenia przeciwko niemu postępowania mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Kierując się powyższym, należało orzec jak na wstępie.